

. . . . .

Gewoon aan een rustigen slaap, gevoelde Blank zich den volgenden morgen zeldzaam krachteloos en onplezierig. Zijn hart klopte weëig; zijn knieën waren als gebroken, zijn polsen als verlamd. De oogen brandden hem in 't hoofd, zijn ooren doorruischte een zee en het kostte hem een verbazende inspanning zijn gedachten te besturen. 't Liefst ware hij maar, een blok gelijk, te bed blijven liggen. Het reisplan, waaraan hij zich met blinde hardnekkigheid had vastgeklampt, zweepte hem echter overeind. Als een gesuggereerde onderging hij den drang van zijn nachtelijk voornemen; gehoorzaam schreed hij voort in de richting van zijn doelwit.

Aan Emma zeide hij voor geldzaken naar Amsterdam te moeten.

Natuurlijk verbaasde zij zich over deze onverwachte aankondiging, omdat hij zelden de stad uitging en zijn eigen zaken doorgaans schriftelijk afdeed; maar dat hij juist op een Zondag reisde, trof haar pas, toen hij al geruimen tijd weg was. —

Leiden lag reeds achter hem, eer hij, ontwakend uit zijn dommelig staren naar het wit-grijs van den hemel, het groen-grijs van de weiden, het bruin-grijs van het kale kreupelhout, zich afvroeg, hoe hij straks de zaak moest aanpakken.

De wagen stommelde maar voort, maar voort, en hij wist nog altijd niet, wat hij zou zeggen.

Huizen gierden voorbij, boomen gleden over de velden, duinen-rijen golfdan aan en zweefden weg en het gebons, het geratel, het gefluit gonsden verbijsterend door zijn brein.

Toen vestigde hij zijn blik strak op het roode fluweel en deed zijn best zich al het gebeurde en al het gedachte weer te herinneren.

Langzamerhand kwam er helderheid en verband in zijn denken.

Ja, ja, *zoo* was 't geweest en *dat* wilde hij doen.

Ongeveer aldus zou hij spreken: „u is voornemens naar Indië te gaan”, dan „vóór uw vertrek denkt u nog naar den Haag te komen, niet waar?” en ten slotte de vraag: „is dat on-ver-mij-de-lijk?”

Daarop zou Siria antwoorden: „onvermijdelijk niet” en hij weer „zie er dan van af;” „waarom . . . .?” „omdat *ik* het vraag.”

Uit dit laatste, met een beteekenisvollen klemtoon uitgesproken, *moest* die man begrijpen, dat hij alles wist en dan . . . . nu, ja, dan zou hij hem op een gemoedelijken ernstigen toon het verkeerde van zijn gedrag onder het oog brengen.

Evenwel . . . . hij had zoo weinig ondervinding van die soort van dingen . . . . Zijn handelwijze was zeker zeer ongewoon . . . . In tegenwoordigheid van geest lag nu juist zijn kracht niet. Wie weet, of de zaak geen andere wending zou nemen . . . . Dan kon hij wel eens dingen zeggen, die hem zouden berouwen en . . . .

En als er bij slot van rekening eens niets anders tusschen die twee bestond, dan een groote vriendschap?